

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **D.S.**, nar. ■■■, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2014, č. j. OD 271/14-2/67.1/14081/NL,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 23. 4. 2014, č. j. OD 271/14-2/67.1/14081/NL, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:**I. Předmět řízení**

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 1. 2014, č. j. MML 130409/13/2146/OD/Hrz. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 6 odst. 8 písm. a) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a § 22 odst. 2 vyhlášky č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel (dále jen „vyhláška o registraci vozidel“), a dále z přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, když porušil § 17 odst. 1 tohoto zákona. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 1. 8. 2013 v 13:50 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky ■■■, zvláštní registrační značky: ■■■ v ulici ■■■. Kontrolním měřením hlídky Policie České republiky bylo zjištěno, že jel rychlostí 60 km/hod. v úseku, kde je zákonem povolena maximální rychlost 50 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/hod., byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 57 km/hod. Žalobce při silniční kontrole nepředložil doklady potřebné k řízení a provozování vozidla – řidičský průkaz, potvrzení pro zvláštní registrační

značku, záznamy jízd pro zvláštní registrační značku a doklad prokazující pojištění odpovědnosti. Za uvedené přestupky byla žalobci podle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), a podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Správní orgán prvního stupně shledal žalobce vinným na základě záznamu o přestupku s fotodokumentací a oznámení přestupku ze dne 1. 8. 2013. Ze záznamu o přestupku vyplývá, že řidič motorového vozidla tovární značky ■■■, zvláštní registrační značky: ■■■ v ulici Londýnská v Liberci překročil maximální povolenou rychlost, neboť jel rychlostí 60 km/hod. Fotodokumentace zachycuje kontrolované vozidlo žalobce. V oznámení o přestupku ze dne 1. 8. 2013 je uvedeno, že žalobce dne 1. 8. 2013 v 13:50 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky ■■■, zvláštní registrační značky: ■■■ v ulici ■■■. Kontrolním měřením hlídky Policie ČR bylo zjištěno, že jel rychlostí 60 km/hod. v úseku, kde je zákonem povolena maximální rychlost 50 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/hod byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřená rychlost jízdy 57 km/hod. Řidič při silniční kontrole nepředložil kontrolní doklady potřebné k řízení a provozu vozidla: řidičský průkaz, potvrzení pro zvláštní registrační značku, záznamy jízd pro zvláštní registrační značku a doklad prokazující pojištění odpovědnosti. K těmto skutečnostem se žalobce nevyjádřil, oznámení nepodepsal. Dokazování, kterého se účastnil zmocněnec žalobce, provedl správní orgán prvního stupně při ústním jednání dne 1. 2. 2014. Zmocněnec žalobce uvedl, že oznámení Policie ČR je nekompletní a nekonkrétní, neboť není zřejmé, kde a za jakých okolností k přestupku došlo, není ani uvedeno konkrétní místo postavení vozidla Policie ČR a přestupce s vozidlem, ve spise postrádal rovněž informace o tom, kdo obsluhoval radar. K tomu správní orgán prvního stupně uvedl, že místo spáchání přestupku je jednoznačně známo a to ulice ■■■ v ■■■, k okolnostem spáchání přestupku měl žalobce možnost vyjádřit se jak na místě, tak později, postavení vozidla Policie ČR bylo v daném případě bezpředmětné, postavení vozidla žalobce vůči rychloměru je zřejmé z fotodokumentace v záznamu o přestupku, který obsahuje i záznam o nastaviteli tohoto zařízení. Při stanovení druhu a výše sankce správní orgán prvního stupně přihlédl k závažnosti spáchaných přestupků, ke skutečnosti, že došlo k vícenásobnému porušení zákona a k míře překročení maximální povolené rychlosti. Zohlednil evidenční kartu řidiče, kde má žalobce pět záznamů o přestupcích, z toho tři za překročení maximální povolené rychlosti. Tuto skutečnost správní orgán prvního stupně hodnotil jako přitěžující okolnost, stejně jako dobu spáchání přestupku, který byl spáchán ve čtvrtek v 13:50 hod., tj. v poměrně frekventovaném čase. Pokutu udělil v dolní polovině rozpětí zákonné sazby.

Napadeným rozhodnutím ze dne 23. 4. 2014 žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a blanketní odvolání žalobce zamítnul. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že postup správního orgánu prvního stupně byl v souladu se správním řádem i s přestupkovým zákonem. Kompletní spisová dokumentace byla zástupci žalobce předložena dne 1. 2. 2014 při ústním jednání, žalobce tuto dokumentaci nijak nedoplnil. Překročení rychlostí jízdy na pozemní komunikaci v ulici ■■■ v ■■■, kde je dovolená rychlost jízdy 50 km/hod., motorovým vozidlem tovární značky ■■■ zvláštní registrační značky: L 2239, které řídil žalobce, je doloženo dokladem o měření ze dne 1. 8. 2013. Měření rychlosti bylo provedeno řádně ověřeným silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI (zkouška ze dne 30. 10. 2012, doba platnosti ověření rychloměru do 29. 10. 2013). Měření rychlosti provedl řádně proškolený policista pprap. R.J., což prokazuje certifikát založený ve správním spisu.

II. Žaloba

Žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemá základní náležitosti úředního rozhodnutí. Ve výroku rozhodnutí je sice uvedeno, jaká ustanovení zákona o silničním provozu měl žalobce porušit, toto porušení však není vztaženo k jednotlivým skutkovým jednáním žalobce. Není tak zřejmé, k jakému skutku se porušení jednotlivých ustanovení zákona o silničním provozu vztahuje, ani jakým způsobem byly uvedené povinnosti porušeny. Žalobce například neví, jakou povinnost stanovenou § 22 odst. 2 vyhlášky o registraci vozidel měl porušit, když citované ustanovení stanoví povinnosti několik. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci nesrozumitelné, nemohl konkrétně formulovat ani odvolací námitky. Žalovaný toto pochybení správního orgánu prvního stupně nenapravil. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadeného rozhodnutí žalovaného dále není zřejmé, kolik přestupků měl žalobce vlastně spáchat. Pokud však není jasné, kolik přestupků měl žalovaný spáchat, nelze spravedlivě rozhodnout ani o výši uložené sankce. Popis skutku ve výroku rozhodnutí navíc neobsahuje dostatečně určení místa spáchání protiprávního jednání. Místo spáchání deliktu je ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně identifikováno pouze jako ulice ■■■ v ■■■, což dle žalobce nestačí, pokud je tato ulice podle mapy dlouhá minimálně 4,5 km. Místo protiprávního jednání mělo být určeno ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně konkrétněji, například souřadnicemi GPS nebo údajem o čísle popisném objektu, před kterým mělo dojít k protiprávnímu jednání. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56. Žalobce také namítá, že mu nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku obsahující popis skutku, ve kterém je přestupek spatřován, včetně přesné právní kvalifikace. Správní orgán prvního stupně tak porušil § 67 odst. 3 přestupkového zákona a neumožnil žalobci realizovat právo na pětidenní přípravu řízení ve smyslu § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“). Žalobce dále tvrdí, že správní orgány rozhodly bez objektivních důkazů, neboť žalobce uznaly vinným pouze na základě úředních záznamů Policie ČR, aniž by byli vyslechnuti ve věci zasahující policisté. Úřední záznam Policie ČR a záznam o podaném vysvětlení před správním orgánem ale nejsou důkazem o zjištěném skutkovém stavu. Nebylo také spolehlivě prokázáno, že policista pprap. Radomír Jirouš skutečně absolvoval proškolení k používání měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI. Kopie certifikátu o provedení školení pprap. Radomíra Jirouše k používání a k obsluze laserového měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI vystaveného Policií ČR, Krajského ředitelství Libereckého kraje, nemůže být použita jako důkaz ve správním řízení, neboť nemá předepsané náležitosti dokumentu vyhotoveného Policií ČR v souladu se závazným pokynem Policejního prezidenta č. 221/2011, kterým se vydává spisový řád Policie ČR. Doklad o proškolení policisty je v rozporu s článkem 18 odst. 2 písm. b) dílu III. spisového řádu Policie ČR, neboť neobsahuje číslo jednací nebo evidenční číslo, které se umísťuje vlevo pod záhlaví, pokud není stanoveno jinak, nebo na místo, které je stanoveno tiskopisem. Žalobce zpochybňuje věrohodnost data vzniku dokladu o proškolení policisty k používání měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI. Pokud by doklad o proškolení obsahoval číslo jednací, bylo by dohledatelné, kdy a kde skutečně tento dokument vznikl. V daném případě však není prokázáno, že doklad o proškolení nebyl vyhotoven Policií ČR až po jednání, kterým se měl údajně žalobce dopustit přestupků. Žalobce k prokázání svých tvrzení navrhuje provést důkaz spisovým řádem Policie ČR. Žalobce dále odkazuje na článek 11 písm. e) závazného pokynu Policejního prezidenta č. 160 ze dne 4. 12. 2009, ze kterého je zřejmé, že pokud příslušník Policie ČR při výkonu služby používá technické dokumentační prostředky, musí být k tomu proškolen. Pokud tedy k manipulaci s měřícím zařízením člen hlídky proškolen nebyl a přesto

s ním manipuloval, dopustil se nerespektování uvedeného předpisu a porušil tak povinnost danou § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Takový důkaz správní orgán proto nesmí připustit a v případě, že spáchání přestupku, který je obviněnému kladem za vinu, není doloženo jiným způsobem, je na místě věc s odkazem na § 67 odst. 2 respektive § 66 odst. 3 písm. a) přestupkového zákona a s přihlédnutím § 51 odst. 1 správního řádu odložit s tím, že důkazní prostředek nebyl získán v souladu s právními předpisy. V další části žaloby žalobce zpochybňuje důkaz třemi fotografiemi založenými ve spise. Tvrdí, že fotografie z měřicího zařízení je nekvalitní a není zřejmé, zda zachycuje skutečně vozidlo žalobce. Na fotografii není rozeznatelná registrační značka ani markanty jako je tovární značka vozu, modelové označení, barva vozidla, natož sekundární odlišnosti (obrázky, nadstandardní výbava, speciální výbava nebo prvky vozidla), z nichž by bylo s jistotou možné stanovit, že jde o vozidlo žalobce. Žalobce v této souvislosti zmiňuje rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 46/2005 - 55 ze dne 24. 5. 2006 a č. j. 9 As 54/2008 - 62 ze dne 26. 5. 2009. Závěrem žalobce namítá, že nebylo postaveno na jisto, zda si skutečný řidič předváděcího vozu nevyměnil místo se svým spolujezdcem, neboť podle oznámení o přestupku Policie ČR ze dne 1. 8. 2013 se mělo jednat o zkušební jízdu se zákazníkem. Policie nezjišťovala totožnost spolujezdce, kterého by případně, mohl správní orgán vyslechnout jako svědka. Žalobce přitom bezprostředně po zastavení Policií ČR sdělil, že to nebyl on, kdo vozidlo řídil v místě, kde mělo být měřeno, ale že vozidlo v té době řídila osoba, která v době zastavení Policií ČR seděla na sedadle spolujezdce. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, současně požaduje nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu je nejdříve slovně popsáno protiprávní jednání žalobce (překročení maximální povolené jízdy v obci a nepředložení dokladů, které řidič vozidla musí mít při řízení vozidla u sebe) a hned potom je uvedeno porušení konkrétních paragrafů zákona o silničním provozu, zákona o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a vyhlášky o registraci vozidel. Dle § 22 odst. 2 věty druhé této vyhlášky potvrzení pro zvláštní registrační značku a záznamy jízd nahrazují osvědčení o registraci vozidla a řidič vozidla je předkládá při kontrole v provozu na pozemních komunikacích policistovi. Vzhledem k tomu, že dle výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce nepředložil potvrzení pro zvláštní registrační značku a záznamy jízd pro zvláštní registrační značku, je dle žalovaného zcela zřejmé, kterou část tohoto ustanovení vyhlášky žalobce porušil. K ostatním žalobním námitkám se žalovaný v napadeném rozhodnutí nemohl vyjádřit, protože je žalobce ani jeho zástupce v průběhu správního řízení neuplatňovali a to ani v podaném odvolání. Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci soudem

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Nejprve se soud musel zabývat otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., k níž by musel přihlédnout i z úřední povinnosti. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterým byl žalobce shledán vinným z přestupků podle zákona o silničním provozu a z přestupku podle zákona o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Výrok prvostupňového rozhodnutí musí splňovat jednak obecné náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu, jednak dle § 77 přestupkového zákona, musí tedy obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Na výrok takového rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky, ze skutkové věty musí vyplývat nejen popis skutku, který musí být vyjádřen nezaměnitelným způsobem, ale i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro jeho právní kvalifikaci, tj. subsumpci pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Z výroku rozhodnutí, jímž je obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku, musí být jednoznačně zřejmé, jakého deliktu se z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace dopustil, a jaká mu za to byla uložena sankce.

V projednávané věci bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně vysloveno, že žalobce je vinen ve výroku popsáním jednáním. Z formulace výroku přezkoumávaného prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobci jako řidiči je za vinu kladeno spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o silničním provozu ve spojení s § 18 odst. 4 téhož zákona, přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 6 odst. 8 písm. a) téhož zákona a § 22 odst. 2 vyhlášky o registraci vozidel, a přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla ve spojení s § 17 odst. 1 téhož zákona.

Podle § 125c odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o silničním provozu *se fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1.*

Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.*

Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

Podle § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu *musí mít řidič motorového vozidla při řízení u sebe řidičský průkaz.*

Podle § 22 odst. 2 vyhlášky o registraci vozidel *ke každé zvláštní registrační značce trvale manipulační a pro zkušební účely vydá registrační místo "potvrzení pro zvláštní registrační značku" a "záznamy jízd pro zvláštní registrační značku", do kterého zapisuje provozovatel veškeré údaje o jízdě vozidla. Toto potvrzení a záznamy jízd nahrazují osvědčení o registraci vozidla a řidič vozidla je předkládá při kontrole v provozu na pozemních komunikacích policistovi. Pro jízdu vozidla do zahraničí vydá provozovateli registrační místo po předchozím souhlasu ministerstva a po odevzdání "potvrzení pro zvláštní registrační značku" osvědčení o registraci vozidla s platností na dobu určitou, nejdéle však na 6 měsíců.*

Podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla *se fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako řidič vozidla v rozporu s § 17 odst. 1 nepředloží zelenou kartu, nebo doklad o hraničním pojištění.*

Podle § 17 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla *při provozu vozidla na pozemní komunikaci je jeho řidič povinen mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej předložit příslušníku Policie České republiky. To neplatí pro řidiče vozidla s výjimkou z pojištění odpovědnosti a řidiče cizozemského vozidla, jehož pojištění odpovědnosti je zaručeno kanceláří pojistitelů cizího státu.*

Sběrná skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, není popsána konkrétně a v úplnosti slovně, ale citované ustanovení obsahuje normu odkazující. Proto také správní orgán prvního stupně do výroku svého rozhodnutí zahrnul, že znakem skutkové podstaty přestupku je v daném konkrétním případě porušení povinnosti řidiče mít u sebe řidičský průkaz podle § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu a povinnosti předložit potvrzení pro zvláštní registrační značku, záznamy jízd pro zvláštní registrační značku podle § 22 odst. 2 vyhlášky o registraci vozidel. Pokud žalobce namítá, že v případě § 22 odst. 2 vyhlášky o registraci vozidel, není zřejmé, jakou povinnost měl porušit, má zdejší soud za to, že slovní popis skutku „žalobce při silniční kontrole nepředložil ... potvrzení pro zvláštní registrační značku, záznamy jízd pro zvláštní registrační značku“ je zcela jasný a žádné pochybnosti o tom, v čem je porušení povinnosti spatřováno, nepřipouští.

Soud proto výrok rozhodnutí považuje za zcela srozumitelný a neztotožňuje se ani s žalobní námitkou, podle níž musí být v rozhodnutí výslovně početně uvedeno, kolika přestupky byl žalobce shledán vinným.

Za nedůvodnou je třeba považovat i výtku nedostatečné konkretizace místa spáchání přestupků uvedením názvu ulice, kde k nim mělo dojít, a to s ohledem na charakter jednání, jímž žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupků popsanych ve výroku rozhodnutí. Soud má za to, že protiprávní jednání žalobce bylo vždy identifikováno přesným časem spáchání, místem spáchání popsáním názvem ulice a města a slovním popisem tohoto jednání, tak, aby nemohlo být zaměněno s jiným. Uvedení přesného místa ulice např. souřadnicemi GPS, nebo číslem popisným objektu, před kterým mělo k protiprávnímu jednání dojít, nebylo v daném konkrétním případě nezbytné z hlediska naplnění znaků skutkových podstat projednávaných přestupků. Právě tímto se žalobcův případ liší od případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56 (všechny rozsudky dostupné na www.nssoud.cz), v němž byl požadavek na přesné označení místa ulice, kde k přestupku došlo, vysloven. Nejvyšší správní soud v tehdy řešeném případě požadavek na přesné stanovení místa na silnici vyslovil jednoznačně v souvislosti s tím, že toto přesné místo bylo rozhodné pro posouzení, zda vyšší nedovolená rychlost byla naměřena v obci či mimo obec a případně, v jaké vzdálenosti za značkou označující konec obce. Konkrétní závěry obsažené v označeném rozsudku ve vztahu ke specifikaci místa jednání tak nelze na konkrétní případ žalobce plně aplikovat.

Nedůvodná je i námitka, kterou žalobce správnímu orgánu prvního stupně vytýká porušení § 67 odst. 3 přestupkového zákona a neumožnění realizace práva na pětidenní přípravu řízení ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu. Dle § 67 odst. 3 přestupkového zákona *jestliže správní orgán věc neodloží ani neshledá důvod pro postoupení věci jinému orgánu,*

zahájí řízení o přestupku bezodkladně, nejpozději do šedesáti dnů. V projednávané věci bylo nejprve rozhodováno v tzv. příkazním řízení. Podle § 87 odst. 1 přestupkového zákona není-li pochybnosti o tom, že obviněný z přestupku se přestupku dopustil a nebyla-li věc vyřízena v blokovém řízení, může správní orgán bez dalšího řízení vydat příkaz o uložení napomenutí nebo pokuty (§ 13 odst. 2). Příkaz má stejné náležitosti jako rozhodnutí o přestupku a oznamuje se vždy písemně (§ 87 odst. 3 a 4 citovaného zákona). Rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením (§ 72 odst. 1 správního řádu). Jeho doručením je současně zahájeno příkazní řízení. Podle § 87 odst. 4 obviněný z přestupku může proti příkazu podat do 15 dnů ode dne jeho doručení odpor správnímu orgánu, který příkaz vydal. Včasným podáním odporu se příkaz ruší a správní orgán pokračuje v řízení. Žalobce příkaz osobně převzal dne 7. 10. 2013, čímž došlo k zahájení příkazního řízení. Jen pro úplnost soud dodává, že lhůta pro zahájení řízení o přestupku podle § 67 odst. 3 přestupkového zákona je lhůtou pořádkovou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 114/2011-58). Žalobce proti tomuto příkazu podal prostřednictvím svého zmocněnce odpor. V souladu se shora citovaným § 87 odst. 4 přestupkového zákona byl podáním odporu příkaz zrušen a správní orgán pokračoval v řízení. Z žádného zákonného ustanovení nelze dovodit, že by byl správní orgán povinen řízení o přestupku znovu zahájit. Žalobce již z příkazu, proti němuž podal odpor, velmi dobře věděl, jaké jednání je mu kladeno za vinu, včetně jeho právní kvalifikace. Z čeho pak žalobce dovozuje porušení § 49 odst. 1 správního řádu, není soudu vůbec zřejmé. Dle tohoto ustanovení ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal. Předvolání k nařízenému termínu ústního jednání na den 2. 1. 2014 zmocněnec žalobce osobně převzal již dne 9. 12. 2013 a i v tomto předvolání bylo jednání, které je žalobci kladeno za vinu i jeho právní kvalifikace, podrobně popsáno.

Zdejší soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgány rozhodly pouze na základě úředních záznamů Policie ČR, aniž by byli vyslechnuti ve věci zasahující policisté. Úřední záznam je sice součástí správního spisu. Je však třeba zdůraznit, že tento úřední záznam nepředstavoval rozhodující důkaz o stavu věci, ale jednalo se pouze o podpůrnou listinu, která podle svého obsahu pouze shrnovala okolnosti zjištěné ostatními důkazními prostředky. Takové použití úředního záznamu pouze jako podpůrného důkazu ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, není v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publikovaným pod č. 1856/2009 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát. Nejvyšší správní soud se nevymezil proti takovému užití úředního záznamu ani v jiných kauzách obdobných případu žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012 – 26, či ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54). Správní orgán prvního stupně neměl žádné pochybnosti o vině žalobce za spáchání přestupků, tak jak byly shora popsány. V průběhu přestupkového řízení nebyla vznesena žádná konkrétní námitka, pro kterou by bylo potřebné provádět další dokazování výsledkem policistů. Svědci by navíc neuvedli ve věci nic jiného, než co vyplývá již z provedených listinných důkazů (oznámení o přestupku a záznam o měření rychlosti vozidla s fotodokumentací).

Pokud žalobce namítá, že nebylo spolehlivě prokázáno, že policista pprap. R.J. skutečně absolvoval proškolení k používání měřiče rychlosti, odkazuje krajský soud na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, a ze dne

24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012 – 26, které se zabývaly obdobnou problematikou a z nichž plyne, že správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí. Tato věc je v kompetenci policejních orgánů, oprávnění policistů odborně obsluhovat příslušné měřicí zařízení je dáno již tím, že jsou zařazeni do výkonu služby dopravní policie. Pochybnosti žalobce o věrohodnosti data vzniku dokladu o proškolení policisty k používání měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI považuje navíc zdejší soud za čistě spekulativní. Soud proto neprováděl důkaz Spisovým řádem Policie ČR k prokázání, zda Certifikát o provedeném školení k používání a obsluze laserového měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI ze dne 7. 12. 2012 má předepsané náležitosti dokumentu vyhotoveného Policií ČR, protože to považoval vzhledem k výše uvedenému za zcela nadbytečné.

Žalobce dále učinil předmětem přezkumu zdejším soudem závěr správních orgánů obou stupňů o totožnosti měřeného vozidla. Žalobce se domnívá, že nelze jednoznačně dovodit, že by vozidlo, kterému byla měřena rychlost a které je zobrazeno na fotografii založené ve spise, bylo vozidlo žalobce. Krajský soud ani této argumentaci nepřisvědčil, neboť je přesvědčen o účelovosti vznesené námitky. V průběhu celého správního řízení žalobce ani jeho zmocněnec rozhodně netvrdili, že by se snad o vozidlo žalobce nejednalo, poprvé se tato argumentace objevuje až v žalobě. Na základě pořízené fotodokumentace lze navíc dle krajského soudu bez důvodných pochybností ztotožnit vozidlo, kterému byla změřena rychlost, s vozidlem, které bylo následně kontrolováno hlídkou policie. Registrační značka je na pořízené fotodokumentaci jasně čitelná.

Jako ryze účelová se soudu jeví i poslední žalobní námitka, v níž žalobce tvrdí, že nebylo postaveno na jisto, zda si skutečný řidič předváděcího vozu nevyměnil místo se svým spolujezdcem. I s tímto tvrzením přichází žalobce poprvé až v žalobě. Pokud žalobce uvádí, že policistům bezprostředně po zastavení sdělil, že to nebyl on, kdo vozidlo řídil v okamžiku, kdy byla měřena jeho rychlost, není o tom ve správním spise nikde zmínka. Soud zdůrazňuje, že smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě žalobce v průběhu celého správního řízení nelze tuto jeho námitku v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity žalobce přezkoumávána v průběhu správního řízení. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, který se proti takovému postupu jasně vymezil, když konstatoval, že správní soudnictví zde není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem.

IV. Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci

byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 7. srpna 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
soudkyně